

богата искалъ е да мя испита. Колкото за мене родена съмъ за да съмъ сиромашкыня, за да търпѣмъ лишениѣ, да имамъ прѣданность и да ся жъртувамъ, но всякога ми ся е случвало противното. Азъ напрымѣръ прѣдпочитахъ да имамъ мѣжъ болничавъ, но ето покойныйтъ имаше здравіе желѣзно. Ето какъ несполучи и нѣма да еполучи прѣдопрѣдленіето ми.

— Наистинѣ, рече сухо господжа Обри, много хубаво щѣше да приляга сиромашіята на челоуѣкъ който толкозъ обыча всичкытъ спокойствіѣ и всичкы добрини.

— Да мя прощавате, любезна ми Госпожде, азъ необычамъ бесполезнытъ жертвы. Кой ще ся ползува отъ това ако азъ быхъ осждила себе си и най на строги лишениѣ? Нима ако мръзня азъ отъ сутринъ до вечеръ, ще станешъ ты по-благополучна?

Но Госпожда Обри отговори съ кывнуваніе отъ което ся разумѣваше че наистинѣ тя нещѣше да стане по-благополучна, но че пакъ считаше това което казваше Г. Ларокъ за твърдѣ присторено и смѣшно.

— Най-послѣ, подкачи пакъ Г-жа Ларокъ, благополучни или злополучны, все едно. Истината, е тая, Г-не Одіо, че сме много богаты, и колкото че не щѣ да знаѣмъ за имотѣтъ си длѣжна съмъ да го спазвамъ за момичето си, ако и да виждамъ че и то не помалко отъ мене не ще да